

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 15-12-198 גרוס נ' דיינרס קלוב ישראל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

לפני **כבוד השופט עמית יריב**

עו"ד נפתלי גרוס

תובע

נגד

1. דיינרס קלוב ישראל בע"מ
2. כרטיסי אשראי לישראל בע"מ

נתבעים

פסק דין מתוקן

- 1
- 2 בהתאם להחלטת בית המשפט המחוזי תל-אביב – יפו (כב' השופטת שרה דותן) בע"א 16482-11-16
- 3 מיום 19.1.2017 ניתן בזה פסק דין מתוקן הכולל גם את הנושא שנשמט מפסק הדין המקורי.
- 4 התוספת לפסק הדין מופיעה מסעיף 11 ואילך פסק דין מתוקן זה מחליף את פסק הדין הקודם.
- 5 1. לפניי תביעה בגין הפרה נטענת של הוראות סעיף 30א לחוק התקשורת (בזק ושידורים),
- 6 תשמ"ב-1982 (להלן: "חוק התקשורת"). התביעה הוגשה על סך של 75,000 ₪, ונוגעת
- 7 למשלוח 44 הודעות דואר אלקטרוני ששוגרו בין 23.3.2014 ועד 5.11.2015.
- 8 2. אין מחלוקת בין הצדדים, כי כאשר ביקש התובע להנפיק לו כרטיס אשראי של הנתבעות,
- 9 הוא חתם על טופס בקשה, ובו תנייה כדלקמן:
- 10 "יידוע לי כי המידע האמור ישמר במאגרי המידע של Cal ו/או של גופים שיפעלו
- 11 מטעם Cal ו/או במאגר המידע של המועדון אליו אצטרף (אם אצטרף), ואני מתיר ל
- 12 Cal ו/או למועדון לעשות שימוש במאגר לצורך דיוור ישיר, אלא אם אודיע
- 13 אחרת.[...] (להלן: "תניית הדיוור הישיר")
- 14 3. התובע טוען, כי הסכמה זו, שאין הוא מתכחש לכך שחתם עליה, אינה עונה לדרישות
- 15 הוראות סעיף 30א (ב) לחוק התקשורת, ועל כן לטענתו, משלוח ההודעות נעשה שלא כדין.
- 16 עוד מלין התובע על כך שגם לאחר ששלח הודעות סירוב, כדרישת סעיף 30א (ד) לחוק
- 17 התקשורת, לא הסירו הנתבעות את פרטיו מן המאגר, והוסיפו לשלוח אליו פניות.
- 18 4. מאחר שהמחלוקת העיקרית בין הצדדים היא משפטית, הסכימו הצדדים (בהמלצתי)
- 19 להגיש סיכומים בכתב, וכך עשו. כעת באה העת להכריע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 15-12-198 גרוס נ' דיינרס קלוב ישראל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

5. השאלה הראשונה שיש להתייחס אליה נוגעת לשאלת תוקפה של תניית הדיור הישיר, ולשאלה אם ניתן לראות בה הסכמה דרישת סעיף 30א (ב) לחוק. אני סבור כי התשובה לשאלה זו היא בחיוב, וכי הוראותיה של תניית הדיור הישיר עומדות בדרישות חוק התקשורת, ואבאר.
6. סעיף 30א (ב) קובע, בין היתר כי:
- "לא ישגר מפרסם דבר פרסומת באמצעות פקסימיליה, מערכת חיוג אוטומטי, הודעה אלקטרונית או הודעת מסר קצר, בלא קבלת הסכמה מפורשת מראש של הנמען, בכתב, לרבות בהודעה אלקטרונית או בשיחה מוקלטת"
- תכליתה של הוראה זו בחוק התקשורת היא לוודא כי דברי פרסומת נשלחים למי שהסכים לקבלם. הוראות חוק התקשורת מתייחסות, כמובן, לסוג מסוים של דברי פרסומת – אלה המשוגרים באמצעות מתקן בזק, אולם מן הבחינה המהותית, אין כל הבדל בין דברי פרסומת המשוגרים באמצעות מתקן בזק ובין דברי פרסומת המשוגרים באמצעים אחרים – דוגמת הנחה בתיבות הדואר.
- טוען התובע, כי תניית הדיור הישיר עושה שימוש במונח "דיור ישיר" ולא "דבר פרסומת". בסיכומיו, הרחיב התובע הרחבה יתרה בהבחנות השונות שבין "דבר פרסומת" ובין "דיור ישיר". הבחנה זו נראית בעיניי מלאכותית ובלתי סבירה. אני סבור, כי השינוי במינוח נובע בעיקר משינויים באופנות הדיבור: הביטוי "דבר פרסומת" מקורו בתיקון לחוק התקשורת משנת 2008, ואילו הטפסים שעליהם חתם התובע נערכו בשנת 2004 או אפילו קודם. זאת ועוד. הביטוי "דיור ישיר", שאיננו ביטוי משפטי, מבטא בהבנה הסבירה פרקטיקה מוכרת היטב של משלוח דברי פרסומת ומידע פרסומי, אשר נכללים בהחלט בהגדרת "דבר פרסומת". אינני סבור שנכון לראות ב"דיור ישיר" קטגוריה נפרדת מ"דבר פרסומת", או הסכמה למשלוח דווקא באמצעי אחד ולא באמצעי אחר.
7. אשר לטענה בדבר עצם הימצאה של כתובת הדוא"ל של התובע בידי הנתבעות – כפי שציינו הנתבעות, ובצדק – בכתב התביעה עצמו ציין התובע, כי בבירור שערך מול הנתבעות נמסר לו שהתובע מסר את כתובת הדוא"ל בעת ההרשמה לאתר הנתבעת 2, והוא לא הכחיש טענה זו בכתב התביעה. מכאן שבשונה מן הנאמר, הכתובת נמסרה על ידי התובע עצמו, ובכך ניתנה רשות לצרפה למאגר המידע.
8. אינני מקבל גם את טענת הנתבע, שלפיה פער הזמנים בין מילוי הטופס ובין חקיקת סעיף 30א מלמד כי ההסכמה לא ניתנה בקשר עם הוראות סעיף זה. סעיף 30א (ב) אינו מחייב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 15-12-198 גרוס נ' דיינרס קלוב ישראל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

- 1 קבלת אישור ספציפי לפי החוק, אלא קבלת אישור "מראש": מראש – פירושו גם אישור
2 שניתן בטרם תיקון החוק ובטרם החלת החובה על מפרסם לקבל אישור מפורש למשלוח
3 דברי פרסומת. אכן, מפרסם רשאי היה לשוב ולפנות ללקוחות הרשומים במאגרים ולבקש
4 מהם לאשר את הסכמתם, אולם אינני סבור כי מדובר בחובה, ומי שנתן הסכמתו למשלוח
5 דברי פרסומת בעבר – לא חלה כל חובה שבדין על המפרסם לשוב ולבחון את הסכמתו.
- 6 9. על כן, אני דוחה את פרשנותו של התובע ביחס לעצם משלוח דברי פרסומת, וקובע כי
7 משנתן התובע את הסכמתו להכללתו במאגר לצורך משלוח "דיוור ישיר", אזי כדי להביא
8 להפסקת משלוח דברי פרסומת, עליו לפנות מיוזמתו ולבקש הפסקת השיגור.
- 9 10. לעניין בקשת ההסרה. התובע בעצמו מודה, כי בגוף הודעות הדואר האלקטרוני מצוינת
10 הדרך לבקש את הסרתו מן המאגר – היינו, על דרך של לחיצה על קישור אלקטרוני. אני
11 שותף לעמדתן של הנתבעות, כי אפשרות זו – של הגשת בקשת הסרה על דרך של לחיצה על
12 קישור – בוודאי כאשר מדובר בתאגיד עזר בנקאי (לעניין מהימנות האתר) – מקיימת את
13 הוראות סעיף 30א (ד) לחוק התקשורת, בדבר מסירת הודעת "באותה דרך" שבה שוגר דבר
14 הפרסומת. התובע בחר להתעלם מן ההנחיה המפורשת בהודעה – ועל כן העכבה הסרתו מן
15 המאגר – אך על כך אין לו אלא להלין על עצמו (וראו לעניין זה רת"ק 49131-01-16
16 קושרובסקי נ' כרטיסי אשראי לישראל (2016)).
- 17 17. אין חולק, כי לאחר שנשלחה ההודעה באמצעות הפקס, הוסר התובע ממאגר המידע
18 והמשלוחים חדלו. על כן, תביעתו של התובע נדחית גם בהיבט זה.
- 19 11. התובע העלה טענות להפרת חובותיה של הנתבעת מכוח חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א –
20 1981 (להלן: "**חוק הגנת הפרטיות**"). לטענת התובע, משלוח הודעות הדיוור הישיר נעשו
21 בחריגה ממטרות המאגר באופן שיש בו משום פגיעה בפרטיות. התובע מבסס את טענתו זו
22 על העובדה שמספר מאגר המידע שנרשם, מאגר מידע מס' 202336 (להלן: "**המאגר**
23 **הראשון**") אינו כולל בין מטרותיו "שירותי דיוור ישיר". הנתבעת הבהירה בכתב הגנתה, כי
24 אכן, בציון מספר מאגר המידע שמכוחו נשלחו ההודעות נפלה טעות, והמאגר שמכוחו
25 נשלחו ההודעות הוא, למעשה, מאגר שמספרו 990035866 (להלן: "**המאגר השני**"). מאגר
26 זה כולל בין מטרותיו "דיוור ישיר".
- 27 12. התובע טוען, ראשית, כי לא ניתן לקבל את הטענה לטעות "טכנית", וטוען לקיומה של
28 פגיעה מהותית בהוראות החוק העולה כדי הטעיית הנמענים ופגיעה בזכותם להגן על
29 פרטיותם; שנית טוען התובע, כי יש הבדל בין מאגר שמטרותו היא "דיוור ישיר" ובין מאגר
30 שמטרותו "שירותי דיוור". לשיטת התובע, "דיוור ישיר" פירושו שבעל המאגר שולח דיוור

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 15-12-198 גרוס נ' דיינרס קלוב ישראל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

- 1 ישיר משל עצמו, ואילו "שירותי דיוור" פירושם "מכירת" האפשרות לעשות שימוש במאגר
2 לצדדים שלישיים. טענה שלישית שבפי התובע היא, כי מאחר שהמאגר הראשון נרשם בשנת
3 2002 ואילו המאגר השני נרשם בשנת 2011, ממילא לא יכול היה התובע, אשר חתם על
4 טופסי ההצטרפות וההרשאה בשנת 2005 להסכים להכללת פרטיו במאגר השני.
- 5 13. דין טענות התובע לעניין חוק הגנת הפרטיות להידחות. תכליתו של חוק הגנת הפרטיות,
6 ובעיקר של הסעיפים העוסקים במאגרי מידע, להבטיח כי מידע אישי ופרטי של אדם יישמר
7 בהתאם להסכמתו של האדם ובאופן הנתון לפיקוח. מקום שבו נתן אדם את הסכמתו
8 להכללת פרטיו במאגר העוסק בדיוור ישיר, אינני סבור כי יש חשיבות לעובדה שהוא הוכלל
9 בפועל במאגר כזה, על יסוד הסכמתו, שנפתח במועד מאוחר להסכמתו, וזאת כל עוד לא
10 הודיע על ביטול הסכמתו זו.
- 11 14. לעניין ההבחנה שבין "דיוור ישיר" ובין "שירותי דיוור ישיר" אציין, כי עיון בהגדרת
12 "שירותי דיוור ישיר" שבסעיף 17 לחוק הגנת הפרטיות מלמדת, כי המחוקק כיוון למצב
13 שבו בעל המאגר מעביר את הנתונים לצד שלישי, זאת נלמד מנוסח ההגדרה:
- 14 "מתן שירותי דיוור ישיר לאחרים בדרך של העברת רשימות, מדבקות או נתונים בכל
15 אמצעי שהוא"
- 16 15. תכליתה של הדרישה לציין כי המאגר משמש ל"שירותי דיוור ישיר", להבדיל ממאגר
17 המשמש לדיוור ישיר על ידי בעל המאגר, היא להבטיח את פרטיותם של הרשומים במאגר
18 **מקום שבו המידע האישי שלהם נמסר לצדדים שלישיים כ"מידע גולמי"**.
- 19 משל למה הדבר דומה? ארגון מקצועי פלוני מחזיק מאגר של חברי הארגון. הארגון מוציא,
20 אחת לחודש, ביטאון מקצועי הנשלח לחבריו הרשומים במאגר. אני סבור, שאם לביטאון זה
21 מצורף עלון פרסומת של חברה מסחרית – כאשר החברה המסחרית העבירה את העלוניו
22 אל הארגון המקצועי לשם צירופם לביטאון – אין מדובר ב"שירותי דיוור ישיר", כי אם
23 ב"דיוור ישיר". דוגמה מובהקת עוד יותר היא של ביטאון מקצועי המכיל בתוכו פרסומות
24 (וטלו, לדוגמה, את הביטאוניו המקצועיים של לשכת עורכי הדין על מחוזותיה, המכילים
25 פרסומות, ולעתים כוללים גם "אינסרטים".
- 26 באיזה מקרה ניתן יהיה לקבוע שמדובר ב"שירותי דיוור ישיר" על פי החוק? אם אותו ארגון
27 מקצועי יעביר את פרטי הקשר עם החברים בו, או ינפיק מדבקות ויעביר את המדבקות,
28 לידי הצד השלישי, המפרסם, על מנת שהצד השלישי ישלח את דברי הפרסומת בעצמו – אזי
29 מדובר ב"שירותי דיוור ישיר".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 15-12-198 גרוס נ' דיינרס קלוב ישראל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

16. בענייננו, לא הוכיח התובע כי דברי הפרסומת שנשלחו אליו נשלחו על ידי הצד השלישי במישרין, ולא הוכיח כי הנתבעת שימשה כמקור ל"שירותי דיוור ישיר". נראה כי דברי הפרסומת נשלחו על ידי הנתבעת – בעבור צדדים שלישיים, וכי פרטיו של התובע לא נמסרו לאותם צדדים שלישיים.
17. נותרה לבחינה השאלה, אם ניתן לקבל את טענת הנתבעת בדבר "טעות" בציון מספר מאגר המידע, או שמא מדובר בהפרה מהותית של הוראות חוק הגנת הפרטיות. גם בעניין זה, עמדתי שונה מזו של התובע. אכן, מוטב היה לולא אירעה הטעות. אלא שאני מתקשה למצוא את הזדון בפעולת הנתבעת, והתובע לא הראה כל תועלת שצמחה לה מציון מספר מאגר המידע השגוי.
- כאמור, תכליתו של החוק – להבטיח כי מאגרי מידע מנוהלים באופן מקצועי, ולהבטיח כי לקוחות יוכלו להסיר את פרטיהם ממאגרי מידע. עובדה היא, כי מאגר המידע השני, שמכוחו נשלחו ההודעות לתובע, הוא מאגר מידע רשום כדין, העומד בדרישות החוק (ומכל מקום – התובע לא הראה אחרת, ומקום שבו נרשם המאגר כדין – חזקה כי הוא עומד בדרישות הדין). בנסיבות אלה, ומקום שבו התקלה ניתנת לתיקון קל ופשוט, ומקום שבו לא נגרם כל נזק שהוא לרשומים במאגר – אינני סבור כי התובע יכול להיבנות מן הטעות בציון מספר המאגר.
- יוער, כי עמדה זו עולה בקנה אחד עם הוראות סעיף 18 (2) (ד) לחוק הגנת הפרטיות וסעיף 20 (א) לחוק.
18. מכאן שגם טענות התובע מכוחו של חוק הגנת הפרטיות נדחות במלואן.
19. התובע הגיש תביעה בהיקף ניכר – 75,000 ₪ - אף שהודה כי נתן הסכמתו למשלוח דיוור ישיר. נראה, כי התובע מבקש להצטרף לאופנת הגשת תביעות בגין משלוח "דואר זבל", וזאת על מנת לעשות רווח כספי. בעובדה זו כשלעצמה – אין כל פסול, כפי שציין בית המשפט העליון בשורה של פסקי דין, ובראשם ההלכה המחייבת רע"א 1954/14 חזני נ' הנגבי (2014). אלא שכאשר מוגשת תביעת סרק, יש לתת ביטוי לעובדה זו, שכן אם נקבל את הגישה שלפיה דואר זבל הוא מטרד שיש לעקור משרש, אזי כל תביעת סרק, פוגעת במאבק היעיל בהודעות אלה.
20. על כן, אני סבור שמקום שבו מגלה בית המשפט כי תביעה הוגשה ללא בסיס, תוך התעלמות מעובדות או שלא בתום לב – יש לפסוק הוצאות בשיעור ריאלי, שישקף את הצורך להרתיע מפני הגשת תביעות סרק, מקום שבו הדין נותן תמריץ להגשתן של תביעות כאלה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 15-12-198 גרוס נ' דיינרס קלוב ישראל בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

- 1 בשולי הדברים אציין, כי לאחר מתן פסק הדין הראשון בהליך זה, ניתן פסק דינו של בית
2 המשפט המחוזי בתל-אביב – יפו (כב' השופטת אביגיל כהן) ברת"ק 43995-11-16 **צוויק נ'**
3 **לאומי קארד בע"מ**. בפסק הדין ציינה כב' השופטת כהן כי:
- 4 "בתי המשפט לתביעות קטנות, בתי משפט השלום ואף בתי המשפט המחוזיים ובכלל
5 זה גם בית משפט זה בשבתו כערכאת ערעור על בתי משפט לתביעות קטנות, מקדיש
6 זמן שיפוטי לא מידתי ואף לא סביר לטעמי בכל הקשור לטיפול בתביעות המוגשות
7 לפי חוק התקשורת.
8 [...]
- 9 ברור, כי בזבח זמן שיפוטי על חשבון צדדים שתביעותיהם הצודקות ממתונות
10 להכרעה שיפוטית, המתעכבת בשל הצורך להשקיע זמן ניכר בתביעות ספאם, אינו
11 בא לשרת את התכליות שבבסיס חוק התקשורת." (ההדגשות במקור – ע"י)
- 12 דברים נכוחים אלה של כב' השופטת כהן מקובלים עליי במלואן, ומשקפים גם את עמדתי
13 שלי. תובענה זו היא דוגמה מצוינת לאמור.
- 14 22. התביעה נדחית אפוא במלואה. התובע יישא בשכ"ט ב"כ הנתבעות בסך 10,000 ₪.

- 15 ניתן היום, כ"ה טבת תשע"ז, 23 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.
16

עמית יריב, שופט

- 17
18